

Люлька згоди (скорочено)

Генрі Водсворт Лонгфелло

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

На верхів'ї Червоних Скель Великої Плащини стояв Владика Життя – могутий Гітчі-Маніто. Відломивши від червоного бескета камінь, він зліпив люльку, оздобив візерунком, над річкою вирвав очеретяну стеблину і зробив цибух. Потім набив люльку червоною корою і запалив Люльку Згоди. Дим від люльки торкнувся неба і розлився над землею. Звідусіль до Гітчі-Маніто полинули народи:

"Із долини Тавазснта,
Із долини Вайомінга,
Із лісної Тоскалузи,
Від Скелястих Гір далеких,
Від озер Країни Снігу...".
Збиралися усі народи:
"Йшли Чоктоси і Команчі,
Йшли Гурони і Мендени,
Делавери і Могоки,
Йшли Шошони і Омоги,
Пони йшли і Чорноногі,
Оджибвеї і Дакоти...".

Усі народи мали зброю, були розмальовані яскравими фарбами, у їхніх очах був смертельний виклик, а в серцях — звіряча лютість. Гітчі-Маніто простяг над ними руку і промовив, що їм слід заспокоїти серця, втихомирити душі. Він втомився від сварок, тому сказав:

"Ваша сила тільки в згоді,
А безсилля — в ворожнечі!
Помиріться ж, мої діти,
Будьте друзями, братами!".

Владика Життя наказав народам змити фарби бою, закопати зброю, а на знак миру – запалити люльки. Вояки послушали могутнього Гітчі-Маніто: закопали зброю, поскидали убрання і змили фарби. Владика зустрів своїх дітей ясною усмішкою. Перед тим, як іти додому, всі зробили люльки. Гітчі-Маніто сховався у небі, оповитий білим димом Люльки Згоди.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу